

TRĂIA ODATĂ ÎN PERSIA UN OM PE NUME ALI BABA. ERA TĂIETOR DE LEMNE ȘI ÎȘI CÂȘTIGA TARE GREU PÂINEA ZILNICĂ DIN VÂNZAREA LEMNULUI PE CARE-L TĂIA ÎN PĂDURE. ÎNTR-O ZI A AUZIT TROPOT DE CAI PRIN LOCURILE ACELEA NEUMBLATE. S-A URCAT ÎNTR-UN COPAC ȘI S-A ASCUNS CÂT MAI BINE PRINTRE CRENGI. NU MAI VĂZUSE NICIODATĂ ATÂȚIA CĂLĂREȚI LA UN LOC. A NUMĂRAT EL VREO 40, CARE CU SĂBII, CARE CU PUMNALE. „NU MI SE PAR A FI OAMENI DE TREABĂ”, ȘI-A SPUS EL. „CU SIGURANȚĂ SUNT BANDIȚI! DAR OARE CE-O FI ÎN SACII PE CARE ÎI CARĂ DUPĂ EI?”.

A INTRAT ÎN PEȘTERĂ. NU MICĂ I-A FOST MIRAREA CÂND S-A POMENIT ÎN FAȚA UNOR MINUNĂȚII CUM NU MAI VĂZUSE NICIODATĂ: PODOABE, GIUVAIERE, GRĂMEZI DE AUR ȘI ARGINT, COVOARE, SIPETE DIN LEMN SCULPTAT ȘI ARME DE MARE PREȚ. ERA O NEASEMUITĂ COMOARĂ!

